

TUHAF SOKAK

Bayan King'in Esrarı

MARGARET RYAN

iletişim

TUHAF SOKAK

Tuhaf Sokak'ta yaşayanlar
ne kadar tuhaf olabilir ki?

57 numarada garip şeyler dönüyor.
Bahçedeki kulübede duran şişkin
çuvalın içinden fırlayan o şey, gerçek
bir ayak olabilir mi? Televizyonun
tepesinde kafatasının ne işi var peki?
Ya avluda bir anda beliren
o çukurları nasıl açıklamalı?
Bayan King gibi düzenli birinin evi
nasıl bu hale gelmiş olabilir?

Tuhaf Sokak'ta gazete
dağıtıcısı olarak işe
başlayan Jonny'nin
şaşırtıcı ve kışkırtıcı
maceralarıyla
eğlenceye doymaya
hazır olun!

MARGARET RYAN İskoçya'da doğdu. Glasgow Üniversitesi'ni bitirdikten sonra uzun yıllar ilkokul öğretmenliği yaptı. Halen İskoçya'nın doğu kıyısında bulunan St. Andrews kasabasında yaşıyor ve çocuklar için kitaplar yazıyor.

Weird Street. The Mystery of Miss King

Metin © 2009 Margaret Ryan

Resimler © 2009 Kate Pankhurst

Bu kitabın yayım hakları A&C Black Publishers Limited'dan alınmıştır.

İletişim Yayınları 1718 • Çocuk Kitapları Dizisi 93

ISBN-13: 978-975-05-1011-3

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Bahar Siber

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Bahri Özcan

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

TUHAF SOKAK

MARGARET RYAN

Bayan King'in Esrarı

Weird Street
The Mystery of Miss King

RESIMLEYEN *Kate Pankhurst*
ÇEVİREN *Mercan Yurdakuler Uluengin*

İletişim

YUNUS EMRE

Isabel ve Elspeth Nine'ye,
sevgiyle

Sorun: Eski bisikletim. Artık bana küçük geliyor, ama babam bacağını kırdığı için çalışmıyor. O yüzden de yenisini alamıyoruz.

Parlak fikir: Bisiklet almak için para biriktirmek lazım. Mahalle bakkalı Bay Maini'ye gazete dağıtabilir miyim diye sor.

Ikilem: Gazete dağıtılacak bir bölge var, ancak Tuhaf Sokak'ı da içine alıyor ve orada oturanlar biraz tuhaf.

Kahraman: Tabii ki ben. Jonny Smith. Korktuğum yok – alt tarafı gazete dağıtacağım. Hem Tuhaf Sokak sakinleri ne kadar tuhaf olabilir ki?

Birinci Bölüm

Kahvaltımı bitirip gazete dağıtmaya çıkıyordum ki, annem elinde bir yığın kirli çamaşırıla mutfağa girdi.

“Odan öyle dağınık ki, Jonny Smith,” dedi. “Adım atacak yer yok. Bugün okuldan gelince toplaman lazım.”

“Tamam,” diyerek iç geçirdim. Bu iş epey zamanımı alacaktı. Çok düzenli bir insan değilim, ne yapalım?

Tuhaf Sokak, 57 numarada oturan Bayan Violet King’in aksine... Bayan King’in evi her zaman pırıl pırıl, bahçesiye kusursuzdur. Çiçekleri hazırolda bekler, çalılıarı düzen içinde büyür, ağaçlarıysa sanki hiç yaprak dökmez. Bahçe kapısı cilalı, bahçe yoluysa her zaman süpürülmüştür. Oraya yoldan çamur getirmemeye dikkat ederim. Sokak kapısına gelince de, kapıdaki mektup deliğinin kapağını eldivenle açarım. Bunun iki nedeni var:

1. Parmak izi bırakmamak için.

2. Parmaklarımı koparmaması için.

Bayan King’le çok sık karşılaşmam. Benim için hava hoş. Geçen hafta onun yüzünden okula geç kaldım zaten. Bay Maini’den isteyeceği dergilerin listesini çıkarmış, ama listeyi kaybetmişti.

“Çok tuhaf,” diye kaşlarını çatmıştı o gün.

“Antredeki masanın üzerine koymuştum.
Gidip bir bakayım.”

Geri gelmesi asırlar sürmüştü. Bense o süre boyunca gözüm saatimde, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek bekleyip durmuştum. Öğretmenim Bayan Dodds, okula geç kaldığım zaman fıttırır. Ki bu bayağı sık olur.

Bayan King sonunda listesini bulduğunda listenin yarısı eksikti. Çünkü diğer yarısını köpeği yemişti. Onun için her şeyi yeniden yazmak zorunda kalmıştı. Tabii ki inci gibi bir el yazısıyla.

Sonra bana bakıp “Çoraplarını çekip gömleğini pantolonunun içine soksana. İnsanın dışıyla içi birdir,” demişti. Bunu söylerken de başını işaret etmişti.

Onun deli olduğunu düşünüyordum. Ama deli olsa da olmasa da, gazetesini götürmek zorundaydım.

Kahvaltımı bitirip annemle vedalaştıktan sonra bisikletime atladım. Mahalle bakkalı Bay Maini'den koca turuncu çantayı alıp gazete dağıtmaya koyuldum.

Pırıl pırıl bir sabahtı. Altımdaki eski bisiklete rağmen Barr Caddesi'nden aşağı süzölmek bir keyifti. Ama Tuhaf Sokak'ın yokuşunu çıkmak pek keyifli değildi.

13 numarada oturan Şaşı Kaptan, parktaki işine doğru yola çıkarken bana el salladı. "Bisiklet fonu ne durumda?" diye seslendi.

"Az kaldı," dedim heyecanla. Yeni bisikletimi almak için sabırsızlanıyordum. Almayı düşündüğüm bisikletin bir sürü vitesi vardı; onunla Tuhaf Sokak'a tırmanmak çok daha kolay olacaktı.

34,5 numaraya vardığımda Bay Tipp bahçedeydi. Ona gazetesini uzatıp biraz sohbet ettim.

"Şu anda ne icat etmekle meşgulsünüz, Bay Tipp?" diye sordum.

“Çok eğlenceli bir şey Jonny,” diyerek
sırıttı. “Zıplayan botlar.”

“Zıplayan botlar mı?”

“Ayağımdakiler işte,” dedi. “Bak.”

Bir uzaktan kumandanın düğmesine
basmasıyla bahçede zıp zıp zıplamaya
başlaması bir oldu. Sonra biraz daha yükseğe
zıplayarak bahçe kapısının üzerinden atladı
ve tepeden aşağı doğru gitmeye başladı.

“Henüz tam ayarlayamadım,” diye seslendi bana. “Şu KAPAT düğmesi nerede ki acaba?”

Onun gözden kayboluşunu izlerken gülümsedim. Bay Tipp beni hep neşelendiriyordu.

Bayan King’in evine ulaştığımda, bisikletimi çite değmeyecek şekilde dikkatle park ederek sessizce bahçe kapısını açtım. Sokak kapısının üzerindeki kötü huylu posta deliğiyle Viking gemisi biçimli pirinç kapı tokmağı ışıl ışıl duruyordu.

Eldivenlerimi elime geçirip çantamda Bayan King’in gazetesini aradım. Çok geçmeden buldum. Fakat gazetenin yanında, sağ üst köşelerinde 57 numara yazan bir tomar da dergi vardı. Bunları tek tek posta deliğinden içeri atmam gerekiyordu!

Eldivenler, parlak dergi kapaklarının üzerinde parmaklarımı kaydıracağı için bu işi bitirmem asırlar sürdü. Neyse ki bütün dergiler posta deliğinden sığıdı. Bir tanesi hariç. Adı *İnsan Anatomisi*’ydi ve de çok

kalındı. Onu bayağı bir itmem gerekti. Bu büyük bir hataydı. Çünkü derginin kapağı cart diye yırtıldı.

“Olamaz,” diye homurdandım. Şimdi kapıyı çalıp özür dilemem gerekecekti. Aksi halde Bayan King, Bay Maini’ye şikâyet edebilirdi. İşimden olmak istemiyordum. Yeni bisikletimi almaya bu kadar yaklaşmışken bunu göze alamazdım.

Ağır kapı tokmağını kaldırıp kapıyı çaldım. Hiçbir şey olmadı. Biraz daha kuvvetli çaldım. Yine kimse açmadı.

Kapıyı çalarken biraz yaslanmış olmalıyım, çünkü kapının sessizce açılmasıyla kendimi boş bir antrede buldum. Dergilerle gazete, o günkü mektuplarla birlikte yerlere yayılmıştı. Antredeki masanın üzerinde büyük bir saksı bitkisi düzgünce duruyordu. Ondan başka ne bir şey görebiliyordum ne de duyabiliyordum. Ne radyo sesi ne televizyon, ne Bayan King ne de köpeği... Evde benden başka kimse yoktu sanki.

“Merhaba,” diye seslendim. “Kimse yok mu?”

Ses veren olmadı.

Dudağımı ısırđım. Bu işte bir terslik vardı. Bayan King evini böyle bırakıp gitmezdi. İsteyen elini kolunu sallayarak girsin diye sokak kapısını açık bırakmazdı. Bütün bunlar çok tuhaftı. Ne yapmam gerektiğini bilemedim.

İkinci Bölüm

Evin çevresini dolaşmaya karar verdim. Bayan King dışarıda ya çöp kutusunu çitilemekle ya da çimleri ütölemekle meşgul olmalıydı.

Çeşmenin arkasından çevreyi gözetleyen taş Viking savaşçısının ve gübre yığınının başında nöbet bekleyen acımasız Viking tanrılarının yanından parmak uçlarımda geçtim. Gübre yığını bile düzgündü tabii ki.

Bayan King ortada yoktu. Ama bahçede bir kulübe vardı. Kimsenin beni görmediğinden emin olduktan sonra çimleri bir koşu geçerek penceresinden içeri baktım.

İçeride beyaza boyanmış bir sandalye, gri bir dosya dolabı ve kocaman ahşap bir

tezgâh vardı. Tezgâhın üzerinde sıralar halinde dizilmiş tuhaf aletler duruyordu. Onların yanındaysa dikkatle katlanmış birkaç eski çuval vardı. Derken yerde duran bir çuval daha olduğunu fark ettim. Yumru yumru, şişkin bu çuvalın içinden bir şey fırlamıştı. Nefesimi tutup gözlerimi ovuşturduktan sonra iyice görebilmek için boynumu uzattım. Çuvaldan fırlayan şey... bir ayaktı!

Ne? Kimin ayağıydı bu böyle? Bunların cevabını öğrenecek kadar duramadım. Arkamı döndüğüm gibi kaçtım. Bahçe kapısının üzerinden bisikletime atladım. Diğer gazeteleri hızla dağıttım. Çantayı Bay Maini'ye götürdüğümde hâlâ nefes nefeseydim.

“İyi misin Jonny?” diye sordu Bay Maini. “Hayalet görmüş gibisin.”

“Hayalet görmedim,” dedim ve başka bir şey söylememeye karar verdim. 13 numarada oturan koca korsandan söz ettiğim zaman Bay Maini bana inanmamıştı. Bu hikâye, ondan daha da inanılmazdı.

Onun için yeniden bisikletime binip okula doğru yola çıktım.

Oraya rekor kırarak bir hızla ulaştım.

Bayan Dodds beni gördüğüne şaşırdı.

“Bu sabah erkencisin Jonny,” dedi. “Futbol antrenmanına

gidememe tehdidi işe yaramış anlaşılır.

Bu gidişle belki de cumartesi günkü okullar arası finalde oynarsın.”

Ona isteksizce gülümseyip sırama çöktüm. Ona gördüklerimi anlatacak halim yoktu. Bana asla inanmazdı.

“Senin neyin var?” diye sınıttı arkamda oturan arkadaşım Surinder. “Bugün geç kalmadın?”

“Ama berbat görünüyorsun,” dedi diğer arkadaşım Sara. “Tuhaf Sokak’ta Marshlıların uzay gemisini filan görmedin umarım.”

“Yok,” dedim. “Aslında ne gördüğümünden ben de emin değilim. Şu anda konuşamam. Teneffüste anlatırım...”

“Gerçek bir ayak değildir,” dedi Sara, bahçede elmalarımızı kemirirken. “Yoksa ortalığın kan revan olması gerekirdi. Nasıl bir şeydi?”

“Bilmiyorum. Ayak gibiydi,” dedim aksi aksi. “Bir bacak parçası... Ucunda da bir ayak.”

“Haa,” dedi Surinder. “Daha önce bacadan bahsetmemiştin.”

“Şimdi hatırladım.”

“Nasıl bir bacadı?” diye sordu Sara. “Kadın bacağı mı, erkek bacağı mı?”

“Bilmiyorum. Şaşkınlıktan fark edemedim.”

“Pürüzsüz müydü, kıllı mı?” diye sordu Surinder. “Babamın bacakları o kadar kıllı ki...”

“Pürüzsüzdü galiba. Ve de kahverengi...”

“Gördün mü?” dedi Sara. “Hatırlıyorsun işte. Ben de baban gibi zabıta memuru olabilirim. Herhalde onun da insanları köşeye sıkıştırmakta üstüne yoktur.”

“Babana anlatıp bir de onun fikrini sorsana,” dedi Surinder.

“Eve gider gitmez anlatacağım,” diyerek kafamı salladım. Ama o ayağı aklımdan çıkaramıyordum. Gözümün önünden gitmeyen, çuvaldan dışarı fırlamış o ayak, ders çalışmamı engelliyordu.

Ne kadar az problem çözmüş olduğumu gören Bayan Dodds, “Sabahtan beri boş boş bakıyorsun,” diyerek kaşlarını çattı. “Gerisini evde bitirirsin.”

İç geçirerek “Peki,” deyip matematik kitabımı çantama koydum. Odamı topladıktan sonra bir de bunları yapacaktım.

Futbol antrenörümüz Bay McGregor da antrenmanda benden pek memnun kalmadı.

“Bugün başka bir gezegendesin Jonny,” diye bağırdı bana. “Gözünü toptan ayırma, yoksa ben seni takımdan ayırırım.”

“Hı hı,” diye söylenerek elimden geleni yaptım. Eve gidip babama gördüklerimi anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Sonunda annemle anneanneme de anlatmış oldum, çünkü hepsi birden mutfakta oturuyordu.

Sözlerim bitince, “Emin misin Jonny?” diyerek kaşlarını çattı babam. “Bize daha önce de Tuhaf Sokak sakinleriyle ilgili tuhaf şeyler anlattın da...”

“Ama hepsi de doğru çıktı,” dedi annem.

“Koca korsan, kaçık mucit, esrarengiz arkeolog...” diye saydı anneannem parmaklarıyla. “Şimdi de bu... On dokuzuncu yüzyılda Burke ve Hare diye iki mezar soyguncusu varmış, biliyor musun? Cesetleri çıkarıp organları tıpçılara satıyorlarmış.”

“Bence bu kadar yeter.” Babamın şakası yoktu. “Eminim çok basit bir açıklaması vardır. O ayak herhalde bir tiyatro dekoru ya da şaka dükkânından alınma bir şeydir.”

“Yine de kayıp insanlar listesine bir bakabilirsin,” dedi anneannem. “Ne olur ne olmaz.”

“Çok fazla polisiye izliyorsunuz,” diyerek iç geçirdi babam. “Ama çok istiyorsanız yarın karakola bir uğrarım.”

“Harika,” dedi anneannem. “İyi polisiye gibisi yoktur.”

Kendini kaptıran bir tek o değildi. O akşam Sara bana telefon etti.

“Surinder’la konuşuyorduk da,” dedi,

“Bayan King’e bir daha yalnız başına gitmesen iyi olur. Yarın gazete dağıtmana yardım edeceğiz.”

“Ama siz erken kalkmaktan nefret edersiniz,” dedim. “Bence sadece o kulübeyi dikizlemek istiyorsunuz.”

“Olabilir,” dedi Sara. “Şikâyetçi misin?”

Haklıydı. Yanımda olmalarına seviniirdim. Ne olur ne olmaz...

Üçüncü Bölüm

Sara ile Surinder'ı beklerken, Bay Maini'ye "57 numarada oturan Bayan King hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordum.

"Fazla bir şey bilmiyorum," diyerek kafasını iki yana salladı Bay Maini. "Taşınalı çok olmadı, ama iyi birine benziyor. Thor diye kocaman, tüylü bir köpeği var. Buraya beraber köpek maması almaya geliyorlar. Bir de bir dolu dergi alıyor. Aklıma gelmişken, ona bir dergi daha geldi." Tezgâhın altından aldığı dergiyi turuncu çantama soktu. Ne var ki, derginin adını görmüştüm: *Antik Mezar Yerleri*.

Güçlkle yutkundum. Bunları neden merak ediyordu ki? Neyse ki o sırada Sara

ile Surinder geldiler. Dışarı çıkıp yanlarına gittim.

“Önce 57 numaraya gidelim,” dedi Sara.

“O ayağı görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Tamam,” dedim. “Gidelim de bitsin.”

Pedal çevirerek tepeyi tırmanıp, dosdoğru Bayan King’in evine gittik.

“Bize bahçenin Vikinglerle dolu olduğunu söylememiştin!” diye bağırdı Surinder.

“Vikinglerin sekizinci yüzyıldan itibaren Avrupa’da 200 yıl boyunca terör estirdiğini biliyor musunuz?” dedi Sara.

Onu dikkate almamaya çalıştım. Sara biraz akıl küpüdür ve bilgiçlik taslamaya bayılır. Ama bana o ayağı görmek bile yetmişti zaten! “Gidip kapıyı çalayım,” dedim. “Bayan King evdeyse, dün dergisini yırttığım için özür dilerim. Değilse, size işaret ederim, gidip kulübeye bakarız.”

“Güzel plan,” diye fısıldadı Sara.

Aceleyle bahçe yoluna yöneldim. Sara ile Surinder beni beklediler. Derin bir nefes alarak kapıyı çaldım.

Ses çıkmadı.

Tekrar denedim.

Yine ses çıkmadı.

Gazeteyi mektup deliğinden içeri itip kapıya yaslandım. Açılmadı. Biraz daha yükledim. Yine açılmadı.

“Evde değil galiba,” diyerek arkadaşlarıma el salladım.

Sara ile Surinder koşarak geldiler.

Viking savaşçısıyla Viking tanrılarının yanından geçip gittik. Bize dik dik baktılar.

“Buraya geldiğimizi kimseye söylemeyin,” dedim.

“Sen de bu sokakta oturanlar gibi giderek tuhaflaşıyorsun,” diye homurdandı Surinder.

Tek sıra halinde kulübeye yaklaşip içeri göz attık.

Beyaz boyalı sandalye oradaydı. Gri dosya dolabı oradaydı. Tuhaf aletlerin durduğu ahşap tezgâh oradaydı. Ama yumru yumru, şişkin çuvaldan dışarı fırlayan ayak yoktu. Bütün çuvalar dikkatle katlanmıştı ve... hepsi de boştu.

Sara ile Surinder derin bir nefes aldılar. “Sen ayak gördüğünden emin misin?” dedi Sara. “Belki gördüğünü sanmışsındır. Bazen biraz sersemleşiyorsun.”

“Belki de ışık gözünü yanıltmıştır,” dedi surat astığını gören Surinder. “Neyse, şu anda hiçbir şey yok, onun için de burada oyalanmamıza gerek yok.”

İkisi birden omuz silkererek bisikletlerine yöneldiler.

“Peki,” diye söylendim. Hayal kırıklığına mı uğrasam, yoksa rahatlasam mı, bilemedim. Diğer gazeteleri dağıtmaya hazırlanıyordum ki, *Antik Mezar Yerleri* dergisi geldi aklıma. Hâlâ çantamda duruyordu. Ön tarafa gidip dergiyi mektup

deliğinden içeri atacaktım ki, arkamdan bir ses geldi.

“Onu ben alayım. Dünkü gibi yırtılmasın.”

Bu, Bayan King'di!

Upuzun boyuyla dimdik karşımda duruyordu. Açık renk saçları uzun uzun örülmüştü. Bir elinde bir poşet, diğer elinde de koca bir köpeğin tasmaı vardı.

“D-d-d-ergi için özür dilerim,” diye kekeledim. “Mektup deliğine sığar sanmışım, ama sığmadı.”

“Bir dahaki sefere kapıyı çal,” dedi. Cebinde anahtarını ararken, elindeki poşeti yere bıraktı.

Köpek yere çökerek, burnuyla poşeti açtı.

“Bırak onu, Thor!” diye emretti Bayan King.

Thor onu dikkate almadı. Patisini poşete sokarak beyaz bir kâğıt çıkardı. Bayan King onu çabucak uzaklaştırdıysa da, kâğıdın altında ne olduğunu görebildim. Ne yazık ki üzerinde hâlâ biraz et olan, koca bir kemik vardı. Acaba insan kemiği midir, diye düşünmeden edemedim.

Dördüncü Bölüm

Gazeteleri dağıtırken aklım başımda değildi. Önce bir ayak, şimdi de bir kemik görmüştüm. Bayan King ne dolaplar çeviriyordu öyle?

Gördüklerim, okula giderken de aklımdan çıkmadı. Sara ile Surinder'a anlatsa mıydım acaba? Ayak gördüğüme pek inanmamışlardı ama...

Şansımı denemeye karar verdim.

“Kemik mi?” dedi Sara teneffüste. “Ne kemiği?”

“Bilmiyorum,” diye homurdandım. “Uzun bir kemikti.”

“Kol veya bacak kemiği gibi mi yani?” diye sordu Surinder.

“Bilmiyorum,” dedim tekrar. “Üzerinde ismi yazmıyordu.”

“Geçen gün gördüğünü söylediğin ayağın kemiği mi acaba?” diye sordu Sara. “Yoksa senin uydurma hikâyelerinden biri mi bu da?”

“Ayağı da gördüm, kemiği de. Sen de Bayan Dodds’dan betersin!”

Alınmıştım. Alınmıştım, çünkü ben ne gördüğümü biliyordum, ama kimse bana inanmıyordu. Arkadaşlarım bile. Ne yapmalıydım? Biraz düşündükten sonra, bütün şu ayaklı-kemikli düşünceleri aklımdan çıkarmaya karar verdim.

Ama anneannem buna izin vermedi.

Okuldan eve döndüğümde hâlâ bizdeydi. Bana kütüphaneden aldığı kitabı verdi.

“Burke ve Hare hakkında. İlilenirsin diye düşündüm. Belki bu arada başka organlar da görmüşsündür...”

“Şey...” dedim. Ve ona kemiği anlattım.

Gazetesini okumakla meşgul olan babam bozuldu. “Bırakın şu saçmalığı, ikiniz de,” dedi. “Karakola sordum. Bu yakınlarda kayıp kimse yok. Jonny, aklını başına toplayıp cumartesi günkü futbol maçına versen ya kendini...”

“Tamam,” dedim. Bunu ben de istiyordum.

Ama o kadar kolay olmadı. Ertesi gün, Bay Maini bana Bayan King’e götürülmek üzere kalın bir dergi daha verdi.

“Alışılmadık ilgi alanları var,” dedi dergiyi bana uzatırken.

Derginin adını görünce yutkundum. *İnsan*

Vücutundaki Kaslar. Bu dergiyle ne yaptığını düşünmek bile istemedim!

Dergiyi gazetelerle birlikte çantama tıktırıp yola koyuldum. 36 numaranın önünde Dr. Sphinx'le karşılaştım. Bir taksinin bagajına koca bir bavul yerleştiriyordu.

“Merhaba Jonny,” diyerek gülümsedi.
“Seninle karşılaştığım iyi oldu. Bay Maini’ye söyler misin, ben Mısır’dan dönene kadar gazete servisimi durdursun. Unutmuşum.”

“Elbette,” diyerek başımı salladım. “İyi yolculuklar.”

“Sana kart atarım,” diyerek taksiye bindi. Taksi tepenin öbür tarafında kaybolduktan sonra Dr. Sphinx’e Bayan King hakkında soru sormak aklıma geldi.

Gazeteleri dağıtmaya devam ettim. 57 numaraya geldiğimde, dergiyi geri tepen mektup deliğine sokmaya çalıştıysam da başaramadım.

“Olamaz,” dedim. “Yine mi?” Başka çarem yoktu. Kapıyı çalacaktım.

Tokmağı çaldım.

Ses veren olmadı.

Dergiyi bakkala geri götürmeyi bile düşündüm, ama o zaman yarın tekrar getirmem gerekecekti.

Derken aklıma başka bir şey geldi. Belki pencerenin kenarına bırakıp, üzerine de ağırlık olarak Viking tanrılarını koyabilirdim.

Gübre yığınının oraya gittim. “Kusura

bakmayın,” diyerek tanrıları aldım. “Bugün başka bir nöbet tutmanız gerekiyor.”

Dergiyi pencerenin kenarına bırakıp, taştan tanrıları üzerine koydum. “İsterseniz içeri de bakabilirsiniz,” diyerek onları çevirdim.

Çevirmez olaydım. Çünkü içeride, televizyonun tepesinde bir insan kafatası sırtıyordu...

“Aaaaaaaa!” diye bağırarak bahçeyi koşarak geçtim. Bu artık alışkanlık haline gelmişti. Kalan gazeteleri dağıttığımı pek hatırlamıyorum, ama herhalde dağıtmışımdır. Tek bildiğim, Bay Maini’ye verdiğim çantanın boş olduğuydu.

“Ne oldu Jonny?” dedi Bay Maini.

“Keyifsiz görünüyorsun.”

“Bir şey yok,” dedim, dükkândan geri geri çıkarken. “Aklımda bazı şeyler var da...”

Aklını başına topla, aklını başına topla,

diye tekrarlayıp duruyordum kendi kendime. Babam haklıydı. Bu civarda kayıp ihbarı yoktu. Kafatası herhalde bir tiyatro dekoruydu ya da şaka dükkânından alınma plastik bir şeydi. Sorun şuydu ki, pek plastiğe benzemiyordu. Çok gerçek görünüyordu. O delici bakışlar... O soğuk dişler...

“Bunları kimseye söyleme,” dedim kendi kendime, okula doğru pedal çevirirken. “Yoksa seni deli sanacaklar. Babanı dinle ve cumartesi günkü maça odaklan.”

Beşinci Bölüm

Öyle yaptım. Bütün bunları aklımdan çıkarmaya çalıştım. Şans eseri, sonraki birkaç gün Bayan King'e dergi gelmedi. Ben de gazetesini mektup deliğinden atıp tabanları yağlamakla yetindim.

Sonunda cumartesi günü geldi. Ve de uzun süredir beklenen okullar arası futbol finali. Çok heyecanlıydım. Bütün takım heyecanlıydı. İçimizde tek sakın kalan, Bay McGregor'dı.

Soyunma odasında bize "Elinizden geleni yapın, delikanlılar," dedi. "Size öğrettiklerimi unutmayın, yeter. Jonny, sen de gözünü toptan ayırma. Aklın başka yerlere gitmesin."

"Tamam," dedim. Bir bilseydi...

Maça iyi başladık. İlk golü Peter Ho attı. Taraftarlarımız -ki bunların arasında Şaşı Kaptan ve Bay Tipp de vardı- tezahürat yapıyordu. Ama sonra rakip takım gol attı. Bu sefer onların taraftarları tezahürat yaptı. Bütün bunlar bir kez daha olunca skor 2-2 oldu. Annemin, babamın ve kız kardeşim Ellie'nin taç çizgisinde olduğunu biliyordum. Ama maça odaklanmaya kararlıyım. Onlara bakmamaya çalışıyordum.

Sonunda hakem düdüğünü çaldı. Devre arasında bütün takım soyunma odasına gittik.

Bay McGregor konuştu: "İyi gidiyorsunuz, delikanlılar. Ama biraz daha asılmamız lazım. Neyiniz var, neyiniz yok, ortaya dökün."

Başlarımızı sallayıp, destan yazma niyetiyle sahaya döndük. Yazdık da. Ama rakip takım iyiydi. Hem de çok. Giderek yoruluyor ve devam etmekte zorlanıyorduk.

Hakem saatine bakarken, Bay McGregor'ın bağırdığını duydum: "Hadi delikanlılar. Bir dakika kaldı!"

Sonra olan oldu. Tam olarak nasıl olduğundan emin değilim, ama top aniden ayağıma geldi. Kale de tam karşımdaydı. Topa vururken, onunla bütünleştiğimi hissettim. Top havalandı, diğer oyuncuların kafalarının üzerinden uçtu ve direğe çarptı. Soluğumu tuttum. Top kaleye girdi.

Bütün taraftarlar çığlık çığlığa ayağa fırladı. Bay Tipp herkesten daha yükseğe fırladı. Herhalde zıplayan botlarını giymişti. Şaşı Kaptan'sa korsan şapkasını fırlattı. Babam, bacağı kırık olduğu için zıplayamadı, ama koltuk değneğini salladı.

Bitiş düdüğü çaldı. Yaptığımız onca antrenmanın karşılığını almıştık. Okullar arası futbol şampiyonasını biz kazanmıştık! İnanamıyordum. Bay McGregor da inanamıyordu. Ağzı kulaklarına varmıştı. “Aferin delikanlılar,” deyip duruyordu. “Aferin. Yapabileceğinizi biliyordum.”

Belediye Meclisi'nden Bayan Bone hepimize birer madalya verdi. Sonra kupayla şeref turuna çıktık. Harika bir duyguydu. Nasılsa, bütün yorgunluğumuz geçmişti. Daha sonra Bay McGregor bütün takıma kutlama için pizza ısmarladı. Benimki ekstra peperonili ve peynirliydi. Bir sürü de kola içtik.

Eve gittiğimde annem beni kucakladı.
Babamsa tebrik edip maçta çektiği
fotoğrafları gösterdi.

“Harika bir goldü, Jonny,” diyerek
gülümsedi. “Ayağına gelen şans iyi
değerlendirdin. Sağ ayağın çok iyi. Onu
kullanmaya devam et.” Sonra da saçlarımı
karıştırdı.

Belli ki memnundu.

Altıncı Bölüm

Pazartesi sabahı iyice erken kalktım. Bay McGregor, kupayı göstermek için okula götürebileceğimizi söylemişti. Bunu kaçırmak istemiyordum.

Gazeteleri mümkün olduğunca hızlı bir şekilde dağıttım. Bayan King'in evine geldiğimde ev sessizdi. Bayan King de köpeği de ortada yoktu. Kulübenin yakınına da uğramadım! Ama farklı olan bir şey vardı: Ön bahçenin ortasında koca bir çukur duruyordu.

“Ne tuhaf,” diye mırıldandım. “Burada her şey her zaman çok temiz ve düzenlidir. Belki bahçeyi yeniden düzenliyordur... Ya da bir şey gömüyordur,” diye ekledim.

Ama aklımı başıma toplamıştım artık.
Onun için bu düşüncenin üzerine gitmedim.

Takımla beraber bütün sınıfları dolaşmak çok eğlenceliydi. Kupayı havaya kaldırıp tezahüratları dinliyorduk. Sıralarımıza döndüğümüzde sanki aradan asırlar geçmişti.

“Sonunda geldiniz,” dedi Bayan Dodds.
“Okullar arası futbol şampiyonasını kazanmanıza çok sevindim, ama artık turnuva bitti. Belki artık biraz doğru düzgün ders yapabiliriz.”

Denedik. Ama kolay değildi. Herkes çok heyecanlıydı. Takımla röportaj yapmak için bir muhabir geldi. Fotoğrafımız yerel gazetede çıktı. Bay McGregor yazıyı kesip okulun duyuru panosuna astı.

Sonra ortalık sakinleşti. Hatta sıkıcılaştı. Futbol antrenmanları bitmişti. Heyecanla beklediğimiz başka bir şey de kalmamıştı. Bayan Dodds bizi çok çalıştırıyor, bizse artık bunalıyorduk.

“Senin şu fantastik hikâyelerinden dinlese de biraz neşelensek Jonny,” dedi Surinder. “Tuhaf Sokak’tan ne haber?”

Derin bir nefes aldım. Bu konuyu yeniden açmak istiyor muydum? Bir şey söylemeli miydim?

“Pek bir şey yok...” diye söze girdim. “Dr. Sphinx, Mısır’a mezar açmaya gitti; Şaşı Kaptan parktaki korsan gemisini boyamakla meşgul; Bay Tipp bir sürü mor duman çıkaran bir şey icat ediyor. Yani pek kimse yok ortalıkta.” Aslında onlardan Bayan King hakkında bir şeyler öğrenmek ne iyi olurdu.

“Yani her şey normal,” dedi Surinder hayal kırıklığına uğrayarak.

“Evet. Yani şeyi saymazsak...”

“Neyi saymazsak?” diye parladı Sara’nın gözleri.

“Bayan King’in oturma odasında gördüğüm kafatasını ve bahçesinde belirmeye başlayan çukurları saymazsak. Önce bir taneydi, şimdi dört bir yandalar.”

“Kafatası mı?” dedi Sara. “Neden bunu bize daha önce söylemedin?”

Omuz silktim. “Kimsenin bana inanmamasından bıktım artık.”

“Belki çukurlar, dikeceği yeni çiçekler içindir,” dedi Surinder.

“Belki,” dedim.

“İşçiler boru filan döküyor da olabilir,” dedi Sara.

“Olabilir. Yalnız...”

“Ne?”

“Ortalık o kadar düzensiz ki. Bayan King çok titiz ve düzenlidir. Kimse onun bahçesini o halde bırakmaya cesaret edemez.”

“Belki bir şeyler dönüyordur,” dedi Sara düşünceli düşünceli. “Belki de gerçekten bir ayak, bir kemik, bir de kafatası görmüşsündür...”

“Belki de araştırmak gerekiyordur,” dedi Surinder. “Belki çukurları organ gömmek için açıyorlardır...”

“Yok,” dedim. “Ben bir daha o işlere bulaşmam. Geçen sefer babamdan iyi bir

fırça yedim. Hem bir daha organ filan da görmedim.”

“Herhalde aramadığın içindir,” dedi Sara.

“Herhalde çok korktun,” dedi Surinder.

Bu beni kızdırdı. O yüzden ertesi sabah 57 numaraya gidip derin bir nefes alarak çabucak çukurların içine baktım.

Hepsi boştu.

Rahatlayarak gazeteyi mektup deliğinden içeri atmaya gittim. Deliğin içine bir şey sıkışmıştı. Sıkışan büyük zarfı itmek için eğildiğim zaman antreyi gördüm. Antre boştu, ama gözüme bir şey takıldı. Nefesimi tuttum. Boğazım kurudu, dizlerimin bağı çözüldü. Ortada organ filan yoktu, ama merdiven tırabzanının ucunda, uzun, gri ve dağınık bir şey duruyordu. Kesinlikle saç benzeyen bir şey...

Yedinci Bölüm

Öyle korktum ki, dengemi kaybedip arkaüstü bahçeye düştüm. Ben tam ayağa kalkarken kapı açıldı. Bayan King, yanında Thor'la kapıda duruyordu.

“Gazetem ne oldu?” diye sordu.

Olamaz. Gazetesi hâlâ elimdeydi! Güçlükle ayağa kalkıp titrek elimle ona gazetesini

uzattım. “Biraz daha yaklaşır mısın?” dedi Bayan King.

“Isırmam.”

Yavaşça yaklaştım. Sonra yaslandığı koltuk değneklerini gördüm. “Sizde de babamın alçısından var!” diye bağırdım.

Ayağına bakıp iç geçirdi. “Amerikan futbolu oynarken düşüp bacağıma kırdım.”

“Amerikan futbolu mu?”

Bayan King başını sallayıp antredeki masayı işaret etti. Daha fazla içeri girmedim, ama saksının yanında, üzerinde “Vikingler” yazan bir kask durduğunu gördüm. “Bu benim takımım. Ama ben Vikinglere ait her şeyi seviyorum. Herhalde ismimden dolayı: Vi King,” diyerek bir kahkaha attı. “Takım bir süre bensiz idare edecek. Müze de öyle. Ama hiç olmazsa bazı şeyleri evde yapabiliyorum.”

“Siz müzede mi çalışıyorsunuz?” diye sordum merakıma yenik düşerek.

“Evet. Yakında bir Viking sergisi açılacak. Ben de sergi için gerçek boyutlu modeller yapıyorum. Şu anda evin ve kulübenin her tarafını kaplamış durumdalar. Şu tırabzanın ucundaki Freya'nın saçı. Modelleri yaptığım kil kurur kurumaz gerçek bir Viking kafatasına takılacak. Vücudunu bitirdim neredeyse.”

“Aa,” dedim, duyduklarımı sindirmeye çalışarak. “Geçen gün elinizdeki poşette bir kemik görmüştüm.”

Bayan King yine güldü. “O Thor içindi. Sabah yürüyüşümüzü yaparken kasaptan almıştım. Maalesef bugünlerde Thor’u dolaştıramıyorum; onun için çok sıkılıyor. Bu arada sokak kapısını açmayı öğrendi. Geçen hafta kapıyı açıp kaçtı. Ona yetiştigimde Dr. Sphinx’in bahçesindeydi. Thor, Dr. Sphinx’in kedilerini çok seviyor, ama onlar Thor’dan pek hoşlanmıyor! Şimdi de çukur kaza kaza bahçemin altını üstüne getiriyor. Ne yazık ki bacağı iyileşene kadar böyle idare edeceğiz.”

Aniden her şey berraklaşmıştı. Ayak, kemik, kafatası ve bahçedeki çukurlar. Bayan King’in sipariş ettiği dergiler bile...

Şüphelerimden dolayı kendimi biraz aptal gibi hissediyordum. Kafamdan geçenleri bilmediği için çok mutluydum. Derken aklıma parlak fikirlerimden biri geldi. Bu

bana bazen olur. Henüz keşfedilmemiş bir dâhi olabilirim.

“Ben de futbol oynuyorum,” dedim.

“Biliyorum,” diyerek gülümsedi Bayan King. “Gazetede resmini gördüm. Futbol şampiyonasını sizin okul kazandı. Aferin.”

“Teşekkür ederim. Ama şimdi bütün heyecan bitti, hayat çok sıkıcı oldu. Biz okulda hiç Amerikan futbolu oynamadık. Ben sizin köpeğinizi yürüyüşe çıkarsam, siz de gelip bize Amerikan futbolu öğretseniz?”

“Hmm.” Bayan King durup düşündü. “İyi fikir. Gerekli ekipmanı ödünç alabileceğimiz bir yer de biliyorum. Çok sevinirim. Yürüyüşe çıkmak da Thor’un çok hoşuna gider.”

“Antrenörümüz Bay McGregor’la konuşmam lazım. Ama eminim kabul eder. Her tür sporu sever o.”

Okula gider gitmez Bay McGregor’la

görüştüm. Tam tahmin ettiğim gibi, fikri çok beğendi.

“İyi fikir,” dedi. “Bayan King beni arasın, konuşalım, bakalım ne yapabiliriz? Belki öğle teneffüslerinde yine antrenmana başlarız.” Sonra düdüğünü çalarak gitti.

Ben de sınıfıma gittim. Yine geç kalarak...

Beni gören Bayan Dodds’un gözleri kısıldı. “Eee?” dedi. “Bugün nereye takıldın bakalım? Her zamanki saçma bahanelerinden birini duymak istemiyorum.”

“Peki,” dedim ve ‘Bayan King’i mezar soyguncusu zannetmişim’ kısmını atlayarak doğrudan ‘Gazete dağıttığım evlerden birinin sahibi bize Amerikan futbolu öğretmek istiyor; onun için Bay McGregor’la görüşmeye gitmişim’ kısmına geçtim.

Ve patlamayı beklemeye başladım. *Aklın fikrin futbolda senin. Dersler umurunda bile değil! Sınavları nasıl geçeceksin?* vs, vs.

Ama patlama olmadı. Dahası, Bayan

Dodds gülümsedi. “Amerikan futbolu mu? Heyecanlı bir spor. Ben de denemek isterdim. Aferin Jonny. Bu harika bir fikir.”

Efendim?

Sınıf şaşkınlıktan sessizliğe gömüldü. Hâlâ da çıkmadı.

Bay McGregor, Bayan King'i ögle

teneffüslerinde evinden alma işini ayarlar ayarlamaz antrenmanlara başladık.

Bunun karşılığında ben de Thor'u, bizim köpeğimiz Brütüs'le beraber uzun yürüyüşlere çıkarmaya başladım. Birbirleriyle çok iyi anlaştılar. Bu arada Thor da Bayan King'in bahçesini kazmaktan vazgeçti.

Bayan King o kadar memnundu ki, ısrarla bisiklet fonuma eklemem için para verdi bana.

“Bunu hak ettin Jonny,” diyerek gülümsedi.

Ona teşekkür ettim. Eve döndüğüm zaman, biriktirdiğim paraları çıkarıp bir güzel saydım.

Heyooo! Başarmıştım! Yeni bisikletimi almaya yetecek kadar para biriktirmiştım.

Hafta sonu onu almaya kasabaya gittim. Yeni bisikletim cart mavi renkte ve rüzgâr gibi gidiyor. Nereden mi biliyorum? Çünkü eve onunla döndüm.

“Artık bisikletini aldığına göre gazete dağıtmayı bırakacak mısınız?” diye sordu babam, bisikletime hayran hayran bakması bitince. “Parayı bunun için biriktiriyordun ya...”

“Ben de aynı şeyi düşündüm,” dedim. “Erken kalkmayı sevmiyorum, ama bu iş sayesinde iyi arkadaşlar edindim. Yani sanırım bir süre daha devam edeceğim. Hem zaten 14 numaraya yeni taşınanları da çok merak ediyorum. Dün, sokak kapısının önünde ne gördüm, biliyor musun? Pespembe bir süpürge...”

